

عنوان مقاله:

پیگیری انواع نسبی گرایی در اندیشه حسین کچویان

محل انتشار:

فصلنامه راهبرد فرهنگ، دوره 12، شماره 45 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسنده:

علیرضا حدادی - دانشجوی دکتری جامعه شناسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

علم بومی و نسبت آن با علم دینی در چند دهه اخیر در کانون توجه اندیشمندان مسلمان بوده است. بنابر برخی خوانش ها از علم بومی، دست یابی عقل به علم، کاملاً بومی و تاریخی است. این رویکرد معمولاً در زمره نسبی گرایی و تکثرگرایی معرفتی قرار گرفته و استفاده از آن در مباحث علم دینی، با مبانی معرفت شناختی اسلامی در تعارض دانسته می شود. اما باید توجه داشت برخلاف تلقی رایج و عرفی که نسبی گرایی را مفهومی عام در نظر گرفته و ریشه آن را در شکاکیت سوفسطائیان می داند که مابعدتجددگرایان آن را در ساحت های گوناگون بازتولید کرده اند، نسبی گرایی یک کل واحد نبوده و دارای انواع گوناگونی است. حسین کچویان یکی از اندیشمندان حوزه روش شناسی علم انسانی اسلامی است، که با تبیین ماهیت بالضروره تاریخی انسان، عقل و علوم انسانی را متکثر می داند. این توجه به بومی بودن ذاتی علوم انسانی، سبب اتهام نسبی گرایی مردود از طرف برخی جریان های بدیل علم دینی گردیده است. نگارنده در این مقاله کوشیده اند تا با دقت در ابعاد مسئله و تفکیک میان آنچه مشهور به نسبی گرایی است، با نسبی گرایی مردود و نسبی گرایی معقول و با تبیین دیدگاه های اجتماعی این متفکر مسلمان، خوانشی از دیدگاه وی را ارائه دهند که نظر ایشان در مورد علم بومی گرفتار ایرادات معرفت شناختی انواع نسبی گرایی مردود نشود.

کلمات کلیدی:

معرفت شناسی، نسبی گرایی، علم بومی، تکثرگرایی تاریخی و فرهنگی، حسین کچویان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1451501>

